

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Anul Nou bisericesc

Anul Nou bisericesc incepe pe 1 septembrie si se incheie pe 31 august. Potrivit traditiei iudaice, in aceasta zi Dumnezeu a inceput lucrarea de creare a lumii si tot in aceasta zi, Mantuitorul a pus inceput activitatii Sale de propovaduire a Evangheliei.

Anul bisericesc sta sub ocrotirea Maicii Domnului. Acest lucru ne este descoperit si in troparul slujbei in care ii multumim lui Dumnezeu pentru tot ceea ce ne-a daruit in anul care a trecut si Il rugam sa binecuvinteze anul care incepe: "A toata faptura, Ziditorule, Cel ce vremile si anii ai pus intru puterea Ta, binecuvinteaza cununa anului bunatatii Tale, Doamne, pazind in pace poporul si tara aceasta, pentru rugaciunile Nascatoarei de Dumnezeu, si ne mantuieste pre noi". Daca anul bisericesc incepe pe data de 1 septembrie, anul liturgic isi are inceputul in ziua Sfantelor Pasti. De la aceasta sarbatoare se numara Evangheliile si Duminicile anului bisericesc. Anul liturgic se imparte in trei mari perioade:

- Perioada Triodului (perioada prepascale)
- Perioada Pentecostarului (perioada pascale)
- Perioada Octoihului (perioada postpascale)

Fiecare din aceste perioade cuprinde un anumit numar de saptamani.

- Timpul Triodului tine de la Duminica Vamesului si a Fariseului (cu trei saptamani inainte de inceputul postului Pastilor) pana la Duminica Pastilor (total 10 saptamani).
- Timpul Pentecostarului tine de la Duminica Pastilor pana la Duminica I-a dupa Rusalii sau a Tuturor Sfantilor (total opt saptamani).
- Timpul Octoihului tine tot restul anului, adica de la sfarsitul perioadei Pentecostarului pana la inceputul perioadei Triodului. Este cea mai lunga perioada din cursul anului bisericesc.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 4 - 10 SEPTEMBRIE

Joi 7 septembrie:

Acatistul Maicii Domnului ..... 7.00 PM

Vineri 8 septembrie: NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

Utenie și Sfânta Liturghie ..... 8.30 AM

Sâmbătă 9 septembrie:

Utenie, Sfânta Liturghie și Parastas ..... 8.30 AM

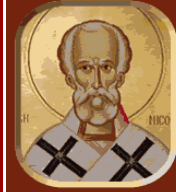
Vecernie ..... 7.00 PM

Duminică 10 septembrie:

Utenie și Sfânta Liturghie ..... 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu

917· 592· 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 13-A DUPA RUSALII

Zis-a Domnul pilda aceasta: Era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie; a împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn și a dat-o lucrătorilor, iar el a plecat departe. Când s-a apropiat vremea roadelor, a trimis pe slujitorii săi la lucrători ca să ia partea lui de roade. Dar lucrătorii, punând mâna pe slujitori, pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. Din nou a trimis alți slujitori, mai mulți decât cei dintâi, și au făcut acelora tot așa. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: Se vor rușina de fiul meu. Iar lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au ucis. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători? I-au răspuns: Pe aceștia răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care vor da roadele la vremea lor. Zis-a lor Iisus: Oare n-ați citit niciodată în Scripturi: «Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului. De la Domnul a fost aceasta și este lucru minunat în ochii noștri»? De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei. Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea, îl va zdrobi.

(Matei 21, 33 - 44)

Bucuria este mai importanta decat rasul

Intr-o zi, la Ierusalim, discutau un localnic și un pelerin. Convorbirea era liniștită și prietenoasă. Arabul și pelerinul din Europa atingeau chestiuni care se refereau una după alta la oamenii din Răsărit și Apus. Arabul a făcut următoarea remarcă interesantă: „Oamenilor din Apus le place să râdă, însă nu pot să se bucure.” Observația nu este doar interesantă, ci ea se referă la lucruri importante. O privire mai atentă va scoate în evidență că noi aproape că nu observăm cum râsul înlocuiește bucuria noastră. Însă această înlocuire este inegală, căci între râs și bucurie nu există egalitate. Râsul se arată ca o manifestare a bucuriei, dar nu este așa. Se întâmplă adesea că omul râde, însă bucuria sa nu este nicidecum râs. Arătarea dinților este o caracteristică a omului grăbit, dar bucurie nu se poate vedea aici, privirea fiindu-i tristă.

În general vorbind, râsul nu este totuna cu bucuria. Pe lângă râs, bucuria se manifestă printr-un surâs modest, printr-o strălucire luminoasă a privirii, printr-un cântec vesel, printr-un cuvânt de îmbărbătare, printr-un gest de salut, chiar în lacrimi. Există bucurie chiar și cu lacrimi în ochi. Da, în preamutul râs din societate nu aflăm bucurie. Și ce este râsul? Mai mult decât orice, în sens larg, râsul este doar o însușire brută. Industria distracțiilor ne propune un sarcasm otrăvitor, un mimetism plin de invidie, o bufonerie obscenă, o încercare de neînfrânt de a crea distracție din orice, chiar și din cele sfinte. Umorul sofisticat, autoironia echilibrată, plină de duh și, în același timp, aforismele profunde le întâlnim destul de rar... Am văzut, de pildă, un film unde un tânăr încerca să se dea pe gheață și a ieșit prost. A căzut, și-a rupt piciorul, a țipat de durere. Prietenul său, în loc să alerge să cheme urgent ambulanța, a filmat totul și a ieșit un video „cool”. Să presupunem că am descărcat acest videoclip și am lăsat mai jos un comentariu despre băiat și cei din jur. Desigur, nu există îndoială că vom răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru toate în care „fără de minte am râs”, că ne-am amuzat de necazul străin.

Pe de altă parte, dacă eu sufăr de slavă deșartă și mă raportez la sine cu multă seriozitate, oamenii pot să mă ia în râs. A te vedea pe tine de sus, a-ți vedea întreaga ambiție e chiar necesar... Dacă iau aminte la propriul respect de sine și râd din suflet de mândria mea, atunci de la această autoironie și până la pocăință mai este doar un pas. Dacă însă de slava mea deșartă râde soția ori un altul, și eu nu voi fi ofensat de aceasta, ci, dimpotrivă, mă alătur acestei glume, atunci de la aceasta și până la smerenie nu e prea mult. Există o pocăință a muștrării de sine care se manifestă prin batjocura asupra-ne. Mai frecvent, întâlnim această pocăință a muștrării de sine atunci când plânsul asupra-ne este adevărat. Plânsul pentru păcatele noastre cu osebire naște bucurie. O astfel de minunată trecere de la întristare la bucurie se săvârșește nu doar individual, ci în întreaga Biserică. Intotdeauna. Când? Postul cel Mare noi îl petrecem în luminată și întristătoare pocăință, în întristarea din Săptămâna Patimilor, iar la Paști vine bucuria întru Hristos, Biruitorul păcatului și morții. Praznicul nostru de căpetenie, Pastile, într-adevăr este o sărbătoare plină de bucurie. Și pentru aceasta Hristos a spus mai dinainte apostolilor Săi: Adevărat, adevărat zic vouă că voi veți plânge și vă veți tângu, iar lumea se va bucura. Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie (In 16, 20). Oamenii să ia aminte că Hristos în Evanghelie nu a râs niciodată. Dimpotrivă, El a vărsat lacrimi pline de dragoste la moartea lui Lazăr. Și unii vor trage de aici concluzia: trebuie să ne asemănăm Domnului și, în loc să râdem, trebuie să plângem. Astfel ei se scufundă într-un doliu necondiționat, chiar și la Paști îmbrăcându-se în haine negre. Da, în Noul Testament, Hristos nu a râs niciodată, însă El S-a bucurat. Și aceasta în mai multe rânduri. Iată, de pildă, ce aflăm din Evangheli: El S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoia Ta (Lc. 10, 21). Și ucenicilor Săi Hristos le-a făgăduit bucurie chiar în timpul prigonirii pentru credință: Fericți voi care flămânziți

acum, că vă veți sătura. Fericți cei ce plângeți acum, că veți râde. Bucurați-vă în ziua aceea și vă veseliți. Vai vouă, celor ce astăzi râdeți, că veți plânge și vă veți tângu! (Lc. 6, 21, 23, 25). Prin urmare, Hristos nu a condamnat bucuria... Astfel, cei ce râd, care judecă Evanghelia, sunt oamenii predați cu totul satisfacției simțurilor. În asemenea chip nu toate lacrimile alcătuiesc plânsul Evangheliei, căci „plâng chiar și fiarele”, după cum observă Sfântul Filaret al Moscovei. Evanghelia condamnă acel râs care se arată în legătură cu patimile și plăcerile. Ca semn al dănuirii oamenilor înduhovniciți este întâlnirea lor cu Hristos. Stând lângă Hristos, propovăduitorul pocăinței și marele ascet Ioan Botezătorul spune despre revărsarea bucuriei: Cel ce are mireasă este mire, iar prietenul mirelui, care stă și ascultă pe mire, se bucură cu bucurie de glasul lui. Deci această bucurie a mea s-a împlinit (In 3, 29). Pe Maica Domnului Biserica o numește direct bucuria noastră, acoperământ la orice rău cu cinstitul ei omofor. La ai Săi, Hristos dă bucuria cea mare, pe care nu poate să o biruie nici un necaz. Apostolul scrie către corinteni despre bucuria în necazuri: Cu tot necazul nostru, sunt covârșit de bucurie (II Cor. 7, 4). Dar să revenim la râs. Sfântul Apostol Pavel, în legătură cu aceasta, ne îndrumă astfel: Nici vorbe de rușine, nici vorbe nebunești, nici glume care nu se cuvin, ci mai degrabă mulțumire (Efes. 5, 4). Să remarcăm aici contrastul mulțumire-euharistie (mulțumirea plină de bucurie, și nu râsul și doliul îndelungat). Desigur, se pune întrebarea cum să te bucuri dacă în suflet ai o stare lipsită de bucurie. În jurul știrilor proaste, mulți dau din mână și, chiar de-ar fi fericți, caută o stare de ieșire. Ce spun? Eu nu știu, însă apostolul spune despre râs că nu ni se cuvine, ci ar trebui să avem cuvioșenie. Mulțumirea poate să umple inima noastră de deplină bucurie; chiar dacă bucuria nu se vede, creștinul poate să se raporteze la ea ca la o îndeletnicire duhovnicească.

Știm că este necesar să ne îndeletnicim întru pocăință, acea îndeletnicire în întristarea după Dumnezeu. Dacă noi cu adevărat îndeplinim această îndeletnicire, vom începe să vedem în chip vădit păcatele noastre și să ni le mărturisim, iar Domnul le va ierta pe acestea. După mărturisire, să începem să-l mulțumim Mântuitorului. Domnul ne-a iertat păcatele, și noi li mulțumim pentru îndurarea, bunătața și dragostea către noi. Mulțumirea și dragostea nu intră în contradicție cu duhul pocăinței. Cum să ne silim către bucurie? Oamenii încercați duhovnicește vorbesc despre porunca dragostei către Dumnezeu și către aproapele: chiar dacă încă nu guști întru tine această poruncă a dragostei întru Hristos, fă faptele dragostei. Și iată, constrângerea ascetică de sine către faptele dragostei încet-încet ne va trezi către dragoste.

Dragostea se aseamănă focului. Dacă în foc nu se aruncă lemne, acesta se va stinge. Dacă nu iubești și nu faci faptele dragostei, această iubire încetul cu încetul se va stinge. Ce sunt acelea fapte ale dragostei este limpede: ajutorul cu fapta față de cel iubit, atenția și un cuvânt bun, compătimirea în durere, ca și în bucurie. Putem să deșeptăm întru sine faptele bucuriei, și bucuria va veni. Nu conțeni în a te bucura, nu te înșela în calea ta. Poți proba drumul tău către dragoste prin faptele bucuriei. Dar în ce constau faptele bucuriei? După mărturisire, să mulțumim Domnului pentru îngăduința de a aduce pocăință. Căci pocăința nu ne îngreunează, ci ne dă posibilitatea de a fi fericți, de a lăsa păcatele și chiar păcatele grele. Sincera pocăință ne deschide către îndurarea atotiertătoare și bucuria omenească atât de dorită. Noi, în fiecare zi, îi mulțumim Domnului pentru hrană și băutură, pentru odihna de noapte, pentru începutul unei noi zile dăruite de Dumnezeu. Li mulțumim pentru însănătoșirea după îndelungă boală, pentru orice bine pe care ni l-a dăruit nouă în viață. Mulțumim lui Dumnezeu și oamenilor, ne deprindem cu bucuria. Mai există o îndeletnicire - să aflăm prilej pentru a bucura pe aproapele nostru. Dacă i s-a dat acest bun, omul se bucură și strălucește, iar razele bucuriei în inimă îi încălzesc pe cei din jur. Acela care s-a bucurat îi mulțumește lui Dumnezeu pentru fapta bună, pentru orice dar bun de la Creator. Dacă luați aminte la cele bune din viața voastră, nu zăboviți să mulțumiți Domnului, și astfel mai mari vor fi bucuriile voastre.

Să ne bucurăm în Domnul! Hristos a înviat! **(Diacon Pavel Serjantov)**